

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Formålet med lovforslaget er at forenkle de skattemæssige regler på befordringsområdet.

Forslaget går for det første ud på via objektive kriterier at fastlægge, hvilken befordring der har en sådan karakter, at den kan anses for erhvervmæssig.

Der er tale om befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 arbejdsdage, befordring mellem arbejdspladser og befordring inden for samme arbejdsplads.

De gældende regler om fradrag for udgifter til erhvervmæssig befordring er vanskelige at forstå og anvende for såvel skatteydere som ligningsmyndigheder. Det medfører en stor belastning af de administrative myndigheder og af domstolene.

Det kan forekomme vilkårligt, hvilke skatteydere der konkret kan fratække faktiske udgifter, og hvilke skatteydere der alene kan foretage fradrag med standardsatser. Det bevirker bl.a., at to skatteydere, der principielt har samme befordringsmønster, stilles vidt forskelligt i henseende til befordringsfradrag. Dertil kommer, at der kan opnås fradrag for udgifter, der er uden driftsmæssig sammenhæng, herunder for udgifter i forbindelse med befordring, der foretages til samme arbejdsplads over flere år.

Med indførelse af objektive kriterier for afgrænsningen af erhvervmæssig kørsel afskaffes de nuværende komplicerede overvejelser om spørgsmål som arbejdets karakter, sondringen mellem hoved- og biarbejdssted og sondringen mellem skiftende og fast arbejdssted.

For det andet foreslås det, at lønmodtageres ret til at fradrage faktiske udgifter til erhvervmæssig befordring som udgangspunkt ophæves og erstattes af en ordning, hvorefter arbejdsgiveren kan udbetale en skattefri godtgørelse. Er betingelserne for at få udbetalt skattefri godtgørelse ikke opfyldt, eller udbetales der ingen godtgørelse, kan lønmodtageren foretage fradrag for befordring efter det gældende standardiserede regelsæt. Øvrige, herunder selvstændige erhvervsdrivende, skal kunne fradrage udgiften til erhvervmæssig befordring.

For det tredje foreslås det, at særreglen om det særlige befordringsfradrag ved befordring i egen bil ophæves, da den skaber usikkerhed på grund af de mange skønsprægede momenter, der indgår i vurderingen af, om betingelserne for fradrag er opfyldt. Også denne regel beslaglægger derfor mange ressourcer.

For det fjerde foreslås det at hæve bundgrænsen for, hvornår befordringsfradrag efter standardreglerne kan foretages samt at øge det interval, hvori der gives fradrag med Ligningsrådets normalsats.

Endelig foreslås det at gennemføre regler for beskattning af befordring hos lønmodtagere, når befordringen betales af lønmodtagerens arbejdsgiver.

Forslaget bygger på Betænkning nr. 1224/1991 fra Udvalget vedrørende forbedring af befordringsfradragreglerne og de overvejelser, der er anført i betænkningen.

Gældende regler

Efter de gældende regler reguleres personers fradrag for egenbefordring i fire forskellige bestemmelser: Statsskattelovens § 6, litra a, og ligningslovens §§ 9 B, 9 C og 9 D. Skattefri godtgørelse kan udbetales efter ligningslovens § 9, stk. 5 og 6. Udgifter til transport af driftsmidler, materialer, varer o.lign. er fradragsberettigede efter statsskattelovens regel.

Erhvervmæssig befordring

Statsskattelovens § 6, litra a, og ligningslovens § 9 B hjemler fradragsret for udgifter til erhvervmæssig befordring. Statsskattelovens § 6, litra a, omhandler generelt driftsomkostninger, og ligningslovens § 9 B omhandler befordringsudgifter, der er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder.

I praksis påberåbes især ligningslovens § 9 B, der kan anvendes, såfremt den skattepligtige har to eller flere arbejdssteder uden for sin bopæl eller dennes umiddelbare nærhed. Tankegangen bag reglerne i § 9 B er, at personer, der til stadighed har skiftende arbejdspladser, ikke har mulighed for at bo nær (al-